

1

28 Ekim 1066

Savaşın gümbürtüsü artık ınlamıyordu. Yarahlılardan yk-selen ıglıklar ve iniltiler teker teker sessizliğe gmlmt. Gece sessizce uzanmı, zamansa durmı gibiydi. Sonbahar ayı, renkli ve bitkin, belli belirsiz ufkun üzerinde parıldı-yor ve avlanan bir kurdun uzaklardan gelen uluması geceyi titretip, tuhaf sessizliği zemine daha sıkı hapsediyordu. Sis parçacıkları bataklık boyunca, parçalanmış ve doğranmış l-lerin üzerindeydi. Talarla hafifçe desteklenmiş balçıktan al-ak duvar, kasabanın parçalanmış erkekleriyle bir kefen gibi rtlmt. On ikiden büyük göstermeyen genç bir oğlan babasının yanında yatıyordu. Darkenwald Maliknesi'nin muazzam gövdesi bunun ötesinde uzanıyor, kulesinin direği göğü deliyordu.

Aislinn malikânenin içinde, kızıla boyanmış zeminde, Darkenwald'ın bir önceki lordu olan babasının derebeyliği-ni idare ettiği tahtın önünde oturmaktaydı. İncecik boynuna kalın bir ip geirilmıti. Bu iple, Lord Erland'ın makamın-da dinlenen, zırlı, uzun, esmer bir Norman'ın sol bileğine bağlanmıti. Ragnor de Marte, be para etmez Şeyler için bile malikneyi altüst edip deliler gibi koturan, yatak odalarının merdivenlerine tırmanıp, arayışları için ağır kapıları kırar-casına aan, hazine sandıklarının altını üstüne getirip daha değerli Őeyleri önüne serili bir örtünün üstüne koyan adam-larını izliyordu. Aislinn kısa bir süre önce belinden çekip

alınan mücevher kakmalı hançerini ve telkari kemerini, bir zamanlar evini onurlandıran diğer hazinelerin oluşturduğu yığının içinden tanıdı.

Paylaşılamayan bazı nesnelere için adamlar arasında tartışmalar patlak veriyor ama Aislinn'i esir alan kişinin sert bir emriyle hemen diniveriyordu. Genellikle tartışmaya konu olan nesne gönülsüzce adamın önündeki büyüyen yığına ekleniyordu. İçkiler durmaksızın istilacılar tarafından kafaya dikiliyor, et, ekmek, artık ne varsa bulunduğu gibi bir çırpıda mideye indiriliyordu. William'ın ordularının bu güçlü şövalyesi kadehine doldurulan şarabı rahatça içerken, kızın babasının kanının hâlâ zırhının göğüslerini ve kollarını karartmasını umursamaz gibi görünüyordu. Adam hiçbir şeyle meşgul olmadığı zaman ipi çekiştiriyor, kalın ipin Aislinn'in yumuşak, beyaz boğazını vahşice sıkıştırmasına yol açıyordu. Sert çekiştirmeler kızın yüzünü acıyla buruşturmasına neden oluyor ve adam ondan bir tepki alabildiği için her defasında zalimce kıkırdıyordu. Yine de Aislinn'in tavrı hâlâ tetikte ve dikkatliydi, adamlarla yüz yüze geldiği zaman yüzünde rahatsız edici sakin bir başkaldırı vardı. Diğerleri ayaklarına kapanır ve kendilerine acıması için yalvarabilirdi ama bu kız... Onda, ipi her çektiğinde kendisinden belli belirsiz bir üstünlük kazandığını gösteren bir şey vardı. Onun savunmasının derinliklerine inememişti fakat Ragnor bunu gece sona ermeden test etmeye kararlıydı.

Bu kızın annesi Leydi Maida'yla beraber, sanki yalnızca ikisi koca Normandiya ordusuna karşı durabilirmiş gibi, adamları ağır kapıyı kırıp geçtikleri zaman malikânede bulmuştu. Ragnor kanlı kılıcı elinde hazır, adamları kendileriyle savaşmaya istekli birilerini bulmak için yanından hızla geçerken, eşikte bir saniyelik durmuştu. Fakat bu iki kadından ve havlayıp hırslanan tazılardan başka onları karşılayan bir şey olmadığını görünce silahlarını indirmişlerdi. Bir-iki tekme ve yumrukla köpekleri kontrol altına alarak bir köşeye zincirledikten sonra, bundan daha fazlasını beklemeyen kadınlara döndüler.

Kuzeni Vachel de Comte, kendisine saklamak üzere kıza doğru yürüdü, ancak evladını ondan uzak tutmak isteyip kendini öne atan Maida'yla yüz yüze geldi. Yaşlı kadını itip yolundan çekmek istedi ama onun pençemsi parmakları adamın kısa bıçağını buldu. Bıçağı kınından çekip alabilirdi fakat Vachel tutuşu hissetti ve eldivenli koca yumruğunu savurarak onu yere yığdı. Aislinn bir çılgınlıkla annesinin yanına düştü ve Vachel daha kızı sahiplenmeden, Ragnor aralarına girdi ve kızın kurdelesini aniden çekerek bakır kızılı saç yığınının serbest kalmasına neden oldu. Normandiya şövalyesi elini bu yığına doladı ve onu ayağa kalkmaya zorladı. Kızı arkasından sürükleyerek bir sandalyeye fırlattı, el ve ayak bileklerini ağır tahta yapıya bağlayarak daha fazla hareket etmesine engel oldu. Maida hâlâ baygın halde, evladının ayaklarının dibinde sıkıca bağlanırken, bu iki şövalye şehri talan etmek üzere adamlarına katıldılar.

Şimdi kızıl saçlı ganimeti ayaklarının dibinde oturuyor, yenik bir halde ölümün gri kıyılarında geziniyordu. Hâlâ ağzından hiçbir merhamet isteği veya af sözcüğü çıkmamıştı. Ragnor onun çok az erkeğin sahip olduğu güçlü bir iradeye sahip olduğunu anladığında, bir kararsızlık anı yaşadı.

Ama Ragnor'ın, Aislinn'in annesini izlerken titremesini dindirmek ve mağrur bir çehre sunmak için sarf ettiği çaba yüzünden içinde kopan fırtınalardan zerrece fikri yoktu. Maida, doğru düzgün adım atmasının önlenmesi için ayakları bağlı halde istilacılara hizmet ediyordu. Uzun bir ip ayağındaki bağdan sarkıyor ve askerler buna basmaya hazır halde bekliyordu. Maida zemine ne zaman yüzüstü düşse askerlerin kahkahaları yükseliyordu. Her düşüşte Aislinn sararıyor, annesini düşerken izlemektense cezayı kendi çekmeyi diliyordu. Eğer Maida bir tepsi yiyecek ve içecek taşıırken düşerse, sevinçleri ikiye katlanıyor ve kadın daha kalkmadan, sakarlığı yüzünden birkaç tekme yiyordu.

O anda, Maida ürktücü suratlı bir askere çarpıp onu biraz içkiyle ıslatınca Aislinn'in korkuları tekrar içini deldi ve

nefessiz kaldı. Adam onu kolundan yakaladı, domuz budu gibi iri eli kolayca Maida'nın zayıf kolunu çevreledi ve onu dizleri üstünde durmaya zorlayarak bir tekmeyle onu uzağa gönderdi. Düştüğünde kuşağından ufak bir kese yuvarlandı ama Maida, Norman'ın küfürleri arasında hemencecik ayağa kalktı ve keseyi tekrar yakaladı. Onu bir önceki yerine koyabilirdi ama sarhoş asker bir çığlıkla elini yakaladı ve keseyi ondan çekip aldı. Maida, kesesini almak için uzandı fakat onun bu cüretkârlığı adamın öfkesini uyandırdı. Yumruğunu kadının kafasına geçirdi ve o yuvarlanırken, Aislinn beyaz dudaklarında bir hırıltı ve gözlerinde vahşi bir pırıltıyla ileri atılmaya çabaladı. Ne yazık ki bu saldırısı adamı yalnızca eğlendirmiş gözüküyordu. Hazine o an için unutulmuştu, adam tökezleyen yaşlı kadını tekrar takip edip onu yakaladı, sonra onu hevesle dövmeğe başladı.

Öfkeli bir çığlıkla Aislinn ayağa kalktı ama Ragnor ipi sıkıca çekerek onu tekrar tozların arasına yuvarladı. Zedelenmiş boğazıyla nefes alabildiğinde, annesi hissiz ve kıpırtısız yerde yatıyor, saldırganı ise tepesinde dikilmiş, ufak keseyi muzaffer bir şekilde sallayıp neşeyle uluyordu. İçinde nasıl bir ödül olduğunu bulmak için adam sabırsızca keseyi açtı ve birkaç parça kuru yaprak dışında bir şey bulamayınca ahlaksız küfürlerle onları etrafa saçtı. Boş torbayı fırlattı ve ayaklarının dibindeki bedene bir tekme daha attı. Aislinn, annesinin böylesine bir kötü muameleye maruz kaldığını görmeye dayanamadığından, ıstırap dolu kuru bir hıçkırıkla kulaklarını elleriyle kapattı ve gözlerini sıkıca yumdu.

“Yeter!” diye güreledi Ragnor, Aislinn'in iki büklüm halini görüp nihayet yumuşayarak. “Kocakarı yaşarsa, bize hizmet etmeye devam eder.”

Aislinn ellerini zemine koydu ve nefretle yanan koyu menekşe gözleriyle kendisini esir alan kişiye baktı. Uzun bakır rengi saçları omuzlarından göğüslerine vahşi bir dağınıkla dökülmüştü; görünüşü düşmanııyla yüzleşen vahşi dişi bir kurt gibiydi. Bununla beraber, Ragnor'ın malikâneye geldi-

ğinde elinde tuttuğu kıpkırmızı kılıcı ve parlayan zırhlı yeleğine yayılmış babasının taze kanını hatırlıyordu. Son dayanacağını ondan çalmak isteyen panikle ve kendisini teslim olmaya iten matem ile kendine acıma duygularıyla boğuşmuştu. Hayatında ilk kez hissettiği bu duyguların ve babasının soğuk toprakta günah çıkartmadan cansız yattığının bilinciyle göz yaşlarını içine akıtmıştı. Bu Normanlar'da merhamet o kadar mı yoktu ki şimdi bile, savaşlarını kazanmışken, bir din adamı getirtip yenilenlere uygun bir defin düzenlemiyorlardı?

Gözleri kapalı, dudakları ayırık ve titrerken Ragnor ona gözünü dikti. Hâlâ savaşın onun direnişini sarstığına şahit olmamıştı. Eğer orada bir süre daha dikilseydi, kızı ayaklarının dibinde korkuyla yıkılmış halde görebilirdi ancak aklı, etrafındaki bu şeyler üzerinde hak iddia edecek gayr-i meşru şövalyeye gidiyordu.

Şafaktan önce dörtnala, fatihlere yaraşır bir tavırla malikâneye, şehrin teslim edilmesini talep etmeye gelmişlerdi. Darkenwald bu düşmana karşı hazırlıksız yakalanmıştı. 15 gün önce William'ın Senlac'ta Kral Harold'a karşı kazandığı kanlı zaferden sonra, Normandiya Dükü'nün ordusuyla Canterbury'ye gittiği, İngilizler'in yenilmelerine rağmen onu kral olarak tanımadıkları için daha fazla sabrı kalmadığı lafı yayılmıştı. Darkenwald'ın üstüne bir rahatlık çökmüştü, çünkü rotası kendilerinden çok uzaktaydı. Ancak William'ın ordularıyla hareket eden küçük kuvvetlerin, civardaki yerleşkeleri taciz etmek veya ele geçirmek için gönderileceğini hesaba katmamışlardı. Böylece gözcülerin Normanlar'ın geldiğini haykıran çığlığı pek çok kalbi dondurmuştu. Erland, oldukça sadık olmalarına rağmen, tebaasının korunmasızlığının farkındaydı ve teslim olmaya niyetlenmişti.

Normanlar'ın arasından yalnızca Ragnor de Marte, tarlaların arasından at sürüp, çiftçi kulübelerini geçerek lordun ikamet ettiği kül rengi malikâneye giderken etraftaki huzursuzluğu hissetmişti. Malikânenin önünde dizildiklerinde çevresine bakınmıştı. Dış binaların içinde veya etrafında hiç

coşku yoktu ve yerleşke tüm yönleriyle unutulmuş görünüyordu. Ana kapı kale kadar sağlam, karşılarında kapalı duruyordu. Malikânenin alçak pencerelerine sımsıkı gerili, yağlı ışıktandırma derileri ve kapının her iki tarafında da demir kınları içinde bulunan meşaleler, yaklaşan gecenin karanlığına rağmen yakılmamıştı. İçeride her şey sessizken genç elçi seslendi ve ağır kapı yavaşça açıldı. Beyaz saçlı ve sakallı ama uzun ve güçlü bir yaşlı adam, elinde kınından çıkmış bir savaş kılıcıyla belirdi. Kapıyı arkasından kapattı ve Ragnor onun ardından çekilen sürgünün sesini işitti, sonra yaşlı Sakson, işgalcileri göz önünde bulundurarak onlara döndü. Elçi bir parşömeni çözerek ona yaklaşırken sessiz ve ihtiyatla dikildi. Görevinin verdiği güvenle, genç adam önünde durdu ve okumaya başladı.

“Duyduk duymadık demeyin, ey Darkenwald’ın Lordu Erland, Normandiya Dükü William İngiltere’ye hükmetme hakkını talep ediyor...”

Elçi, Ragnor’ın Fransızca hazırladığı sözleri İngilizce okudu. Şövalye, kendisine Norman kanı taşıyan bir piç olan Sör Wulfgar tarafından verilen parşömenden bir şekilde kurtulmuştu. Ragnor’a göre parşömende yazanlar, haklı bir teslimiyet çağrısından ziyade utanç verici bir mazeret beyanıydı. Saksonlar, küstah direnişleri yüzünden merhamet gösterilmeden ezilmesi gereken rezil barbarlardan başka neydi ki? Ama Wulfgar onlarla sanki onurlu adamlarmış gibi muhatap oluyordu. Ragnor ise, madem yenildiler öyleyse onlara gerçek efendilerinin kimler olduğunu göstermek gerek, diye düşünüyordu.

Ama Ragnor, her adam, kadın ve çocuğun meydana getirilip, alınlarına kölelik işareti konulması gerektiği ve insanların iyiliği için lordun kendisini ve ailesini de esir olarak sunmasının istendiği kısım okunduğunda yaşlı adamın kızaran yüzünü görüp huzursuz oldu.

Ragnor etrafına gergin bakışlar atarak oturduğu eyerde dikleşti. Malikânenin üst kanadında, olabilecek en az şekilde

aralı bir penceredeki belli belirsiz bir hareket dikkatini çekti. O kalın tahta kaplamaların ötesini göremiyordu ama orada birinin onu izlediği hissine kapıldı. Dikkat kesilerek, kalın yün pelerinin geri omzuna attı, kılıç kullandığı kolunu ve silahının kabzasını hazır duruma getirdi.

Bir kez daha gururlu, yaşlı adam baktı ve onun tavrında bir şekilde kendi babasını görür gibi oldu; sert, küstah, kaz gelmeyecekse kesinlikle tavuğunu vermeyecek biri. Ragnar'ın içi birden nefretle dolup taşı ve bu karşılaştırmayı yaparken tiksintiyle kara gözleri kısıldı. Yaşlı Sakson'un yüzü, elçi korkunç istekleri okumaya devam ederken daha da fazla kararmaya başladı.

Derken ürpertici bir meltem Ragnar'ın çenesini yaladı ve sanki bir ölüm uyarısında bulunuyormuş gibi tepelerindeki bayraklar çırpınmaya başladı. Kuzeni Vachel arkasında bir şeyler fısıldadı ve gerginlik, Ragnar'ın parlak zırhının altına giydiği deri tuniğin terden ıslanmasına yol açtı.

Birdenbire, yaşlı lord hiddetli bir nara kopardı ve şeytani bir gazapla kılıcını çekti. Elçinin bedeni daha yere düşmeden, kafası ayaklarının önüne devrilmişti. Köylüler yabalar, tırpanlar ve ilkel silahlarla saklandıkları yerlerden gruplar halinde çıkarken, şaşkınlık askerlerin karşılık vermesini bir anlığına geciktirdi. Sör Ragnar adamlarına emirler yağdırdı ve böyle yakalandıkları için kendi kendine lanet etti. Köylüler üzerine atılıp elleriyle onu eyerinden düşürmeye çalışırken savaş atını mahmuzladı. Uzatılan kollardaki elleri kesip kafataslarını ikiye ayırarak sağa sola kılıcıyla saldırdı. Lord Erland'ı önünde üç Norman askerle aynı anda savaşırken gördü ve eğer bu yaşlı adamı yanına çekebilseydi Harold'ın hâlâ kral olarak kalabileceği düşüncesine kapıldı. Ragnar insan kalabalıkları arasından atını sürdürdü, hedefi Darkenwald'ın lorduydu, çünkü ancak kılıcıyla bu kadim bedene diz çöktürttüğü zaman her şey sona erecekti. Çiftçiler niyetini hissettiklerinde onu atından düşürmeye çalıştılar ama çabalarıyla sadece çimlerin biraz daha kanlanmasına neden oldular. Lordlarını korumak

için yiğitçe mücadele ettiler ama bu sadece ölümlerini kolaylaştırdı. Savaş için eğitilmiş adamlara denk olamazlardı. Mani olan kimse kalmayana dek kudretli atlı, yenik bedenlerin üzerinden ağır aksak ilerledi. Lord Erland kalkan kılıca baktı ve ölümü, Ragnor kılıcı kafatasının derinliklerine saplarken hızlıca geldi. Lordlarının yenildiğini gören köylüler kaçmaya başladılar, savaşın sesleri kadınların figanı, çocuk çığlıkları ve bariyeri kırmak için Darkenwald kapısına vurulan koca tomruğun vuruş sesleri arasında duyulmaz oldu.

Aislinn, Ragnor'ın ayaklarının dibinde oturduğu yerden annesinin bedenini herhangi bir kımıldayışını görebilmek için gergince izledi ve nihayet Maida hareket ettiğinde biraz rahatlayabildi. Yumuşak bir inilti koydu ve annesi kendini az da olsa kaldırılabildi. Yediği dayaktan sersemlemiş, etrafına ne olduğunu anlamıyormuşçasına baktı. Ona dayacağı atan kişi tekrar yanına geldi.

“Git bana içki getir köle!” diye gürlledi asker ve onu elbisesinin ensesinden yakalayarak bira fiçisine doğru fırlattı ancak annesinin birbirine bağlanmış bilekleri bu hıza ayak uyduramadı ve tekrar sere serpe yere yığıldı.

“İçki!” diye bağırdı adam ve kadehini ona fırlattı.

Maida ona boş bir şekilde baktı ve adam onu tokatlayıp tekrar fiçinin oraya itene kadar bir şey anlamadı. Ayaklarının üstünde durmak için mücadele etti ama asker ayaklarının bağından sarkan ipin üstünde durdu ve ayaklarının takılmasına yol açarak onun tekrar sertçe ellerinin ve dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Bu sahne herkesi daha da çok keyiflendirmiş gibi gözüküyordu.

“Sürün kaltak! Bir köpek gibi sürün,” diye kahkaha attı ve onu dizlerinin üstünde hizmet etmek zorunda bıraktı. Maida ona dolu kadehi verdiğiğinde bu sefer diğer askerler onu hizmetlerine çağırdılar ve tekrar topallayarak, malikânenen kaçarken yakalanmış iki hizmetkâr olan Hlynn ve Ham'le beraber askerlere bira ve şarap taşımaya başladı.

Maida hizmet ediyordu ama zedelenmiş dudakları kıpır-

damaktaydı; şarkı söyler gibi mırıldanıyordu. Sakson dilinde kelimeler Aislinn'in zihnine ulaştı ve saklamak için çaba sarf ettiği bir dehşetle, hiçbir şey anlamayan adamlara ağız dolusu iğrenç tehditler savurduğunu ve düşmanlarının kulaklarına bataklığın her şeytanının lanetini vaat ettiğinin farkına vardı. Eğer yalnızca bir tanesi Maida'nın neler söylediğini anlayabilseydi, hiç tereddüt göstermeksizin onu besili bir domuz gibi şişe geçirirdi. Aislinn, hayatta kalmalarının kendisini esir alanın bir anlık isteğine bağlı olduğunu biliyordu. Hatta nişanlısı bile tehlikedeydi. Normanlar kendi aralarında konuşurken, başka bir piçin William'ın emriyle şehrin teslimini talep için Cregan'a gittiğini duymuştu. Acaba Hastings'te Kral Harold'ın yanı başında öyle cesurca savaştıktan sonra Kerwick de ölmüş müydü?

Aislinn, Maida'ya baktı ve adamları onu dövüp yüzünü zedeledikten sonra gösterdiği soylu duruşu ve geçmiş güzelliğini düşündü. Kadının daha az önce hata yaptığı için itilip kakıldığına dair hiçbir iz yoktu.

Bir çığlık Aislinn'in dikkatini annesinden kopardı; yüksek sesle tartışan iki adamın arasında kalan hizmetçi Hlynn'i görebilmek için bakındı. Daha on beşine yeni giren bu çekingen hizmetçiye daha önce hiç erkek eli değmemişti ve şimdi de bu haydutlar tarafından tecavüze uğrama kâbusuyla karşılaşıyordu.

Dehşetini hissederek Hlynn'in korkmuş çığlıklarına eşlik etmemek için parmak boğumlarını ısırды. Gayet iyi biliyordu ki kısa bir süre sonra kendisi de bir adamın şehvetine kurban gidecekti. Sanki kızın göğüsleri kopartılıyormuş gibi bir haykırıyla elbise yırtılma sesi duyuldu ve kuvvetli bir el omuzlarından sertçe tutarak onu zapt etti. Zalim, duygusuz eller genç kızın bedenini onun hassas tenini zedeleyerek sıkıştırıp ellediler. Aislinn gözlerini bu sahneden alamayarak tiksintiyle titredi. Nihayetinde adamlardan biri rakibinin kafasına vurarak sersemletti ve çığlık atan Hlynn kollarındayken kapıdan yürüyerek çıkıp gitti. Aislinn umutsuzluk içinde onun

bu geceyi çıkarıp çıkaramayacağını düşündü ve aksi ihtimalin çok daha yüksek olduğunu hissetti.

Aislinn'in omzundaki korkunç ağırlık birdenbire dayanılmaz hale geldi. Kendisini esir alan kişiye bakmak için dönerken menekşe gözleri tiksintisini belli ediyordu. Norman adamın gözleri bu meydan okumaya karşılık verdi ve küçümseyici bir gülümseme, savunmasıyla alay ederek kalın ve sert dudaklarında belirdi. Ancak kızın bakışları daha da aşağılayıcı ve sarsılmaz hale gelince, işgalcinin sırtışı silindi. Aislinn adamın parmaklarının omzunu morartarak daha da sıkı kavradığını hissetti. Kendini daha fazla kontrol edemeyerek kızgınlıkla çılgık attı ve adamın çenesine yumruk atmak için elini kaldırdı fakat bu yalnızca adamın elini yakalamasına ve arkasına doğru bükmesine yol açtı. Yüzü neredeyse onunkine yapışmıştı ve sıcak nefesi, savunmasızlığına gülerken Aislinn'in çenesine çarptı. Adamın boşta kalan eli kasıtlı bir yavaşlıkla elbisesinin altındaki yumuşak, olgun kıvrımlarda gezinirken, kendini onun kapanından kurtarmak için mücadele etti. Aislinn dokunuşuyla titriyor, varlığının her zerresiyle ona lanetler okuyordu.

"Alçak domuz!" diye tısladı adamın suratına, Fransızca sözlerin adamın yüzünde oluşturduğu şaşkınlıktan ufak bir zevk almıştı.

"Ne!" diyerek Vachel de Comte ayağa fırladı, anlayabileceği sözler söyleyen bir kadın sesi kulağına çalınmıştı. Saint-Valery'den gemiye bindiklerinden beri böyle bir şey duymamıştı. "Kahrolası, kuzen görüyor musun bu köle yalnızca güzel değil aynı zamanda eğitilmiş de." Sahte bir tiksintiyle yeri tekmeledi. "Pöh! Şu barbar ülkede yatakta emir verdiğinde seni anlayabilecek tek tutsağı ele geçirmek de senin şansınaymış!" Yerine otururken rahatlamış gibi sırttı. "Elbette ki tecavüzün bazı dezavantajları olduğunu göz önünde bulundurmalıyım. Fakat bu kadın seni anlayabildiğine göre, sen onu uyumlu olmaya ikna edebilirsin. Babasını öldürmüş olman neyi değiştirir ki?"

Ragnor, Vachel'a kaşlarını çattı ve Aislinn'in ayaklarının dibine tekrar düşmesine izin verdi. Üzerindeki üstünlüğü biraz da olsun zedelenmişti, çünkü tutsağı Fransızca bilirken kendisinin onun diline ait en ufak bir bilgisi yoktu.

“Sessiz ol, enik,” dedi kendisinden genç olan adama. “Zevzekliğin canımı sıkıyor.”

Vachel, Ragnor'ın ruh halini tarttı ve sırttı. “Sevgili kuzen, fazla endişeleniyorsun zannımca, yoksa sen de espriyi anlayabilirdin. Bu sefil barbarlar tarafından saldırıya uğradığımızı anlattığında Wulfgar ne diyebilir ki? Yaşlı adam kurnaz bir tilkiydi. Dük William seni suçlamayacaktır. Ama sen en çok hangi piçten korkuyorsun, dükten mi Wulfgar'dan mı?”

Ragnor'ın yüzü kötülük dolu bir öfkeyle karardığından Aislinn daha da tetikte oturmaya başladı. Adamın kaşları toplanan fırtına bulutları gibi birbirine yanaşmıştı.

“Ben kimseden korkmam,” diye gürlledi.

“Vaay!” diye bağırdı Vachel. “Yeterince cesur olduğunu söylüyorsun fakat bunda samimi misin? Hangi insan bugün burada yapılanlardan bir parça huzursuzluk duymaz? Wulfgar köylüleri savaşa çekmememiz emrini vermişti ama biz köylülerin düzinelercesini öldürdük.”

Aislinn konuşmalarını dikkatle dinledi. Bazıları kulaklarına yabancıydı ama yine de çoğunu anlamayı başardı. Wulfgar denen, kaygıyla adını andıkları bu adamdan, bu korkunç istilacılardan daha mı çok korkmalıydı? Ve Darkenwald'ın yeni lordu o mu olacaktı?”

“Dük bu şehirleri Wulfgar'a vaat etti,” dedi Vachel. “Ama tarlalarda çalışacak ve sürülere çobanlık edecek çiftçiler olmayınca değeri düşmüş oldu. Evet, Wulfgar'ın söyleyecek bir çift lafı olacaktır ve bunların ıvır zıvır şeylerden bahse-derkenki klasik tonda olacağını hiç sanmıyorum.”

“Saçmalık!” diye tükürdü Ragnor. “Bu topraklara sahip olmak için ne hakkı var ki?”

“Eh, kuzen. Gücenmeye hakkın var. Bu beni bile gücen-

diriyor. Dük, bizim gibi soylulara hiçbir şey vermezken buraları Wulfgar'a vaat etti. Baban epey hayal kırıklığına uğrayacak.”

Ragnor küçümseyerek dudağını büktü. “Bir piçin diğer piçe sadakati, hak sahipleri için her zaman adil olmuyor.” Aislinn'in omuzlarından bir tutam kızıl saçı kaldırdı, parmaklarının arasında tembelce oynayarak ipeksi dokunuşun zevkini çıkarmaya başladı. “Yemin ederim ki William eğer yapabilse Wulfgar'ı papa ilan ederdi.”

Vachel düşünceli halde çenesini sıvazladı ve kaşlarını çatı. “Wulfgar'ın tamamıyla bunları hak etmediğini söyleyemeyiz kuzen. Kim onu mızrak dövüşünde yenmiş veya bir kavga da ona galip gelmiş? Hastings'te on kişi gazabında dövüştü, öyle ki dövüştüğü Viking bir an olsun bile saldıramadı. Hepimiz William'ın öldüğünü düşündüğümüzde o hiç duruşunu bozmadı. Ama Wulfgar'ı lord yapmak? Eeh!” Samimi bir tiksintiyle ellerini kaldırdı. “Bu ona şüphesiz bizim eşitimiz olduğu hissini verecek.”

“Ne zaman bunun aksini düşündü ki?” diye cevabı yapıştırdı Ragnor.

Vachel'in bakışları, kuzenine küçümseyerek bakan Aislinn'e kaydı. Gençti. Vachel onun yirmisinden fazla olmadığını düşündü, belki on sekizdi belki yirmi. Çabucak parladığını çoktan fark etmişti. Öyle kolay boyun eğmeyecekti. Fakat güzellikten anlayan bir adam bu kusuru görmezden gelebilirdi, çünkü adı kadar emindi ki bu onun sahip olduğu tek kötü huydu. Yeni lordu Wulfgar şüphesiz ki ondan memnun kalacaktı. Bakır rengi saçları etrafını tutuşturmuş gibiydi ve her kalın buklede sanki titrek şömine ışıkları görülüyordu. Bir Sakson için alışılmamış bir renk ama insanı savunmasız yakalayan gözleriydi. Şu an içinde bulunduğu hınçla siyah ve mor renkte yanıyorlar, incelendiklerini hissetmişçesine parlıyorlardı. Ancak tavrı düzgün olduğunda gözleri yamaçlarda yetişen fundalıklar gibi temiz ve parlak, açık menekşe rengiydi. Uzun, is karası kıvrık siyah kirpikleri şimdi aşağı

inmiş, fildişi teninde titreşiyordu. Elmacık kemikleri hoş ve çıkıktı, onlarda parıldayan pembe renk, yumuşak kıvrımlı ağzını süslüyordu. Onun kahkahalarla güldüğünü veya te-bessüm ettiğini düşünmek Vachel'ın içini gıcıkladı, çünkü pek çok güzelin muzdarip olduğu çürüklerle lekelenmemiş güzel, beyaz dişlere sahipti. Ufak, birazcık eğik burnu gururla, meydan okurcasına havaya kalkmıştı ve çenesinin inatçı biçimi, narinliğini saklamaktan acizdi. Evet, evcilleştirilmesi güçtü ama yararları kesinlikle haz verici olacaktı, çünkü pek çok zayıf hemcinsinden uzun olsa da bir kadının sahip olması gereken tüm hatlardan yoksun değildi.

“Ah, kuzen,” dedi Vachel en sonunda. “Bu küçük hanımla bu gece eğlenmelisin, çünkü yarın onu Wulfgar’la görebilirsin.”

“O hödükle mi?” diyerek dalga geçti Ragnor. “Ne zaman kendini bir kadın için sıkıntıya sokmuş ki? Kadınlardan nefret eder o. Belki, eğer biz ona uygun bir kavalie bulursak...”

Vachel küçümseyerek gülümsedi. “Eğer bu dediğin gerçek olsaydı kuzen, onu avcumuzun içine almış olurduk ama korkarım ki bu tarz meyilleri olan biri değil. Evet, cemiyet içinde kadınlardan vebalıarmış gibi kaçıyor fakat özel hayatında en az senin benim kadar ilgili. Onun bir-iki genç kızı sanki hangi meziyetlere sahip olduklarını anlamak istemiş gibi inceden inceye izlediğini gördüm. Hiçbir erkek, eğer erkeklerden hoşlanıyorsa bir kadına bu şekilde bakmaz. Ama William’ın sarayındaki güzel genç kızlar neden onun önünde mendillerini sallayıp budalaca davranıyor, aklım almıyor. Herhalde onun lanetli yalnızlığından etkileniyor olmamalılar.”

“Ben ona kuyruk sallayan çok fazla kadın görmedim,” diye cevap verdi Ragnor.

Vachel kıkırdadı. “Yoo kuzen ve göremeyeceksin de ne de olsa sen normalin üstünde eğleniyorsun. Genç kızları ayartmaya çalışmakla o kadar meşgul oluyorsun ki Wulfgar’dan hoşlananlara sıra gelmiyor.”

“Gerçekten de benden çok daha iyi bir gözlemcisin Vachel, çünkü ben böyle lanetli ve yara izleriyle kaplı olduğum için hiçbir kadının ona kur yapmayacağını düşünüyordum.”

Vachel omuzlarını silkti. “Orda burada ufak birkaç iz olmuş ne çıkar? Aksine bu bir adamın gözü pek ve cesur olduğunu kanıtlar. Şükür ki Wulfgar pek çok soylu arkadaşımız gibi savaştaki küçük katkılarıyla orada burada övünmüyor. O tekrar tekrar anlatılan can sıkıcı başarıları ve cüretiyle ilgili hikâyeleri dinlemektense bu sefil yavanlığı tercih ederim.”

Vachel kadehinin doldurulduğunu ve Maida’nın ona uyuyacağı yeri göstermek için titreyerek geldiğini fark etti. Kadın mırıldanmalarına ve söylenmelerine dönmeden önce kızıyla hızlıca baktı.

“Korkma kuzen,” diyerek sırtını Vachel. “Henüz bu oyunu kaybetmedik. William, Wulfgar’ı bu seferliğine kayırsa ne olur? Bizim ailelerimizin bir ağırlığı var. Bu rezaleti açık ettiğimizde böylesine bir gaspa hoşgörüsüyle bakmayacaklardır.”

Ragnor homurdandı. “Babam burada aile için hiçbir toprak edinemediğimi öğrendiğinde mutluluktan havaya uçmayacaktır.”

“Bu kadar sert olma Ragnor. Guy yaşlı ve eski kafalı bir adam. Kendisi, servetini kendi kazandığı için senden de aynı şeyi yapmanı beklemesi çok doğal.”

Ragnor elleri beyazlaşmaya kadar kadehini sıktı. “Bazen öyle zamanlar oluyor ki Vachel ondan tiksindiğimi hissediyorum.”

Kuzeni omuz silkti. “Ben de kendi babama tahammül edemiyorum. Onun, eğer başka bir kaltaktan daha bir piç sahibi olursam beni evden kovup mirasından mahrum edeceği tehditlerini savurduğuna inanabiliyor musun?”

Darkenwald’ın kapılarını kırıp geçtiğinden beri ilk kez Ragnor de Marte başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. “Eh, kabul etmen gerek Vachel, sen de az değilsin.”

Vachel de onunla kıkırdadı. “Aman be kuzen, bunu bana diyebilecek son kişi sensin.”

“Doğru, ancak bir adamın eğlenmesi de gerekir,” diyerek gülümsedi Ragnor ve gözleri ayağının dibinde oturan kızıl saçlı afete dikildi. Kızın çenesini okşadı ve kendi bedenine sımsıkı bastırılmış onun ince bedeninin görüntüsüyle zihnini tazeledi. Sabırsızlanmaya başlayarak parmaklarının elbisesinin boynunda gezindiğini ve göğüslerini serbest bırakmak istediğini fark etti. İstilacların şehvet dolu, aç bakışları hemencecik yırtık elbisesinin içinde yarı açılmış kabarıklığa dikildi. Daha az önce Hlynn’de olduğu gibi tezahürat çığlıkları attılar ve müstehcen el hareketleri yaptılar ama Aislinn histeriye kapılmadı. Parçalanmış kıyafetini bir arada tuttu, yalnızca gözleri her birine duyduğu küçümsemeyi ve nefreti gösteriyordu. Adamlar teker teker onun bu bakışları yüzünden sustular ve rahatsızlıklarını koca bira yudumlarıyla sindirmeye çalıştılar, bir yandan da bu kızın kesinlikle bir büyücü olduğunu mırıldanıyorlardı.

Leydi Maida göğsüne hemencecik bir şarap tulumu bastırdı, parmakları sımsıkı tutuşundan bembeyaz kesilmişti. Acı içinde Ragnor’un kızını okşamamasını izledi. Elleri yavaşça ipeğimsi bedeninde, elbisesinin altında dolaşıyor, daha önce hiçbir erkeğin ulaşmaya cesaret edemediği yerlere uzanıyordu. Aislinn tiksintiyle titredi ve Maida göğsünde kabaran korku ve nefretin kendisini boğduğunu, nefes almasını bile imkânsız hale getirdiğini hissetti.

Maida’nın gözleri yatak odalarına giden karanlık merdivenlere yöneldi. Zihninde kızının babasının yatağında, bir zamanlar kocasıyla paylaştığı ve Aislinn’i doğurduğu o yatakta, Ragnor’la mücadele ettiğini görebiliyordu. Maida bu ürkütücü şövalye yüzünden kızından yükselen çığlıkları neredeyse duyacak hale gelmişti. Bir Norman merhamet göstermezdi, Aislinn de asla bunun için yalvarmazdı. Biricik yavrusu Lord Erland’ın inatçılığını ve gururunu miras almıştı. Asla kendisi için yalvarmazdı. Bir başkası için belki ama kendi için asla.

Maida malikânenin gölgelerine doğru ilerledi. Kocasının

katili kendisinin intikamını tatmadan adalet yerini bulmayacaktı.

Ragnor, Aislinn'i de kendisiyle birlikte sürükleyerek ayağa kalktı ve kollarını yumuşak gövdesine sardı. Kız ondan kurtulmak için kıvrandığında kıkırdadı, parmakları kollarında sıkılaştıkça yüzünden geçen acı dolu ifadede haince bir zevk aldı.

“Sen nasıl oluyor da Fransızca konuşabiliyorsun?” diye sordu.

Aislinn adamın gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı fakat sessiz kaldı, gözleri nefretten buz kesmişti. Ragnor onun mağrur davranışlarını göz önünde bulundurarak rahat bıraktı. Eğer söylemeyi tercih etmiyorsa, hiçbir işkencenin cevabı ağzından alamayacağını düşündü. Çünkü adı sorulduğu zaman da sessizliğini korumuştur. Kızı şiddetle tehdit ettiğinde annesi koşup söylemişti fakat Ragnor, en küstah genç bakireleri bile evcilleştirmenin yollarını biliyordu.

“Rica ederim konuş Aislinn, aksi takdirde seni soyacağım ve buradaki her erkeğin sana sahip olmasına müsaade edeceğim. İnan bana, o zaman hiç böyle asil olamayacaksın.”

Aislinn temkinle adamın karşısında dikilerek gönülsüzce cevapladı. “Çocukluğumda gezgin bir ozan bu malikânede epey vakit geçirdi. Bize gelmeden önce ülke ülke dolaşmıştı. Dört dil biliyordu. Eğlenceli geldiği için sizinkini de bana öğretti.”

“Kendini eğlendiren gezgin bir ozan? Şaka mı bu?” diye cevap verdi Ragnor.

“Anlattığına göre onun çocukluğunda sizin dük, İngiltere'yi kendi topraklarına katmak istiyormuş. Benim neşeli ozanım bu hikâyeyi biliyordu, çünkü sizin ülkenizdeki soylular için de şarkılar çalmıştı. Gençken, huzurunda gayr-i meşru bir şövalyenin hikâyesini anlatan bir şarkı söylediği için küçük parmağı kestirilene kadar iki veya üç kez sizin dükünüzü de eğlendirmiş. Ozanım bana sizin dilinizi öğretmekten zevk alıyordu çünkü eğer bir gün dükünüzün istediği şey gerçek

olursa, size layık olduğunuz gibi pislik olduğunuzu söylediğimde beni anlayabilecektiniz.”

Ragnor’ın yüzü karardı ama Vachel bıyık altından güldü.

“Bu cesur ozanınız şimdi nerde matmazel?” diye sordu Vachel. “Dük tıpkı geçmişte olduğu gibi bugün de bir piç olarak nitelendirilmekten hoşlanmıyor. Bu gidişle adamınız parmağı yerine kafasından olacak.”

Aislinn’in sözleri oldukça alaycıydı. “Hiçbir ölümlünün ona ulaşamayacağı, düşününüzden uzakta güvenli bir yerde.”

Ragnor’ın kaşları aşağı indi. “Aklıma kötü şeyler getiriyorsunuz.”

Vachel gülümsedi. “Özür dilerim kuzen.”

Aislinn’in paramparça olmuş elbisesinden su gibi parılayan zar zor kapanmış omuzlarının görüntüsü, Ragnor’ın düşüncelerini başka yöne sevk etti. Eğildi ve kızgın karşı koymalar ve şaşırtıcı ölçüde geniş repertuarda kötü sıfatlar eşliğinde onu kollarıyla sımsıkı sardı. Kızın sarf ettiği çabaya, neredeyse kollarından kurtulana kadar güldü, sonra tüm çabalarını boşa çıkartan demir gibi bir kısıpaca almış gibi onu kendine bastırdı. Başını onunkinin yanına eğdiğinde ve ıslak ıslak yanan ağzını kızın dudaklarına yapıştırdığında sırtıyordu. Birdenbire acıyla geri çekildi. Alt dudağından bir damla kan geldi.

“Seni küçük yılan!” diye boğulurcasına haykırdı.

Sessiz bir hırıltıyla Ragnor onu omzuna attı ve sert zırhı karnına vurup nefesini keserek kızı sersemletirken, yarı baygın omuzlarında sallandı. Karanlık merdivenlere giden yolu aydınlatmak için bir mum kaparak salonu geçti ve merdivenleri tırmandı, lordun odasına girerken gürültücü istilacıların seslerini aşağı katta bıraktı. Kapıyı bir tekmeyle kapattı ve mumu kenara koyduktan sonra yatağa yürüdü ve Aislinn’i kabaca yatağa attı. Yataktan atlamaya çalışmadan önce kızın uzun, ince bacakları bir an için gözüktü. Boğazındaki kalın ip onu engelledi ve hayrete düşmesine neden oldu. Zalim bir sırtışla, Ragnor ipi tekrar, kız önünde işkencecisine gözlerini

diken temkinli bir köpek gibi diz çökmüş hale gelene dek, bileğine dolamaya başladı. Onun gözü pek ifadesine kahkahalarla güldü ve bileğindeki ipi açarak yatağın devasa ayaklarından birine bağladı. Her zamanki yavaşlığıyla soyunmaya başladı, kılıcını, zırhını ve deri tuniğini ilgisizce yere attı. Şöminenin yanına geldi ve yalnızca gömleği, iç donu ve bacak koruyucusu kalana dek soyundu. Daha da kaygılanan Aislinn boğazındaki ipi deli gibi çıkartmaya çalışıyor ama parmakları sıkı düğümü hiç gevşetemiyordu. Ragnor ateşi kuvvetlendirdi ve daha fazla odun atıp odayı ısıttıktan sonra keten gömleğini ve yün bacak koruyucusunu çıkardı. Aislinn sarsılarak yutkundu çünkü adamın vücudu yağsız ve kaslıydı, bu da ona zor kullanarak kaçma konusunda pek az cesaret veriyordu. Yaklaşp bileklerini onun yanaklarına nazikçe sürterken Ragnor neredeyse cana yakın biçimde gülümsedi.

“Dikenli çalıda bir çiçek,” diye mırıldandı. “Evet bu doğru, sen de benimsin. Wulfgar emirlerinin yerine getirilmesi karşılığı beni uygun bir ödül seçmekte serbest bıraktı.” Ragnor eğleniyormuş gibi kıkırdadı. “Bu şehirlerdeki en değerli varlık olan senden daha uygun bir ödül düşünemiyorum. Geri kalanlar benim dikkatimi çekmeye değmez bile.”

“Katliam için ödüllendirileceğini mi umuyorsun?” diye tısladı Aislinn.

Adam omuzlarını silkti. “Silahlı şövalyelere saldırıp, dükün elçisini öldürmenin ihtiyarın taraftarlarına ne getireceğini o köylüler çok iyi biliyordu. William için iyi bir iş çıkarttık. Ödülü hak ediyorum.”

Aislinn’in, canını aldığı bunca kişinin hayatına gösterdiği bu duygusuz ilgisizlikten tüyleri ürperdi. Boynundaki ip el verdiği yatakta ondan uzaklaştı.

Ragnor bir kahkaha sağanağıyla başını geriye attı. “Benim küçük kumrum benden kaçıyor mu?” İpi bükerek onu kendine çekmeye başladı. “Gel kumru,” diye inledi yumuşakça. “Gel kumru ve yuvamı paylaş. Ragnor sana nazik davranacak.”

Aislinn ipin kendini çekmesiyle delicesine mücadele ederken, sıkılmış dişlerinin arasında hıçkırıklar dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Nihayetinde dizlerinin üstünde adamın önüne çöktü. Ragnor çenesinin altındaki düğümü sıkılaştırarak başını arkaya atmaya zorladı, böylece devrilen gözleri ve tutuk nefesiyle ona bakar pozisyona geldi. Adam arkasına doğru uzandı ve bir sandığın üstünde duran şarap tulumunu yakaladı.

“Biraz şarap iç, kumrum,” diye tatlı tatlı söyledi, İçkiyi dudaklarının arasından zorla dökerken yüzü kızinkine çok yakın duruyordu. Aislinn öksürdü, nefesini tuttu sonra yakıcı sıvıyı yuttu. Ragnor, nefes almak için tekrar çırpınana kadar tulumu onun ağzına tuttu. Kızı bıraktıktan sonra yatağın üstüne oturdu ve tulumu kendi ağzına doğru boşaltarak biraz içip biraz da koyu kızıl içkide kendini ıslattı. Tulumu indirdi ve yüzünden artıkları silip göğsünü ovalarken gözleri parıladı. Tulumu bir kenara bırakıp ipi çekmeye başladı. Aislinn’in mücadele için artık eskisi gibi gücü kalmamıştı, adam da yüzleri birbirine bir karış uzaklıkta kalacak kadar ip çekti. Bira ve şarapla ekşimiş nefesi neredeyse onu kusturacaktı ama birdenbire eli elbisesinin boynuna uzandı ve seri bir hamleyle elbisesini yırtarak çıkarttı ve bir kenara fırlattı. Aniden serbest bırakılmıştı, şaşkınlıkla arkaya tökezledi. Ragnor gülümseyerek yatağa uzandı, Aislinn ani bir korku ve utançla kendini örtmeye çalışırken şarabından büyük yudumlar alarak onu izledi.

“Şimdi bana gel minik kumru, öyle çırpınıp durma,” diye kandırmaya çalıştı. “Ne de olsa daha kötüsüyle de karşılaşabilirdin.” Sarhoş bakışlarla şehvetle baktı, gözleri kızın bedeninin her baştan çıkaran kıvrımını yalayıp yutuyordu. “Aşağıdaki ahmak hödüklerin altına yatmaya da zorlanabilirdin.”

Aislinn’in gözleri kocaman açıldı ve tekrar boynundaki kördüğümü çözmeye çalıştı.

“Yoo, yoo kumrum.” Sırıtarak ipi çekti, onun elleri ve dizleri üzerine çökmesini sağladı. Acı ve hayal kırıklığıyla

nefesini tutan Aislinn o şekilde kaldı ama nefretini göstermek için bakışlarını adama dikti. Yarım yamalak bir hırıltı ve darmadağın saçlarıyla, kızıl sarı ışıklar saçarak, bir tür vahşi yaratık gibi savaş pozisyonu almıştı. Ragnor'ın duyduğu şehvet her dakika artıyordu.

“Ah, hiç de kumruya benzemiyor,” diye mırıldandı. “Caldozun teki. Eğer sen bana gelmezsen, ben sana gelirim.”

Yataktan kalktı ve Aislinn nefesini tuttu. Dudaklarında belirsiz bir gülümseme, gözlerinde arzuyla adam ilerledi. Aislinn toparlandı ve temkinle geriye çekildi. Bir korku sağanağı ve soğuk ürpertiler vücudunda dolaştı ve hıçkırıyormuş gibi nefesi hızlanıp kesik kesik oldu. Hlynn gibi haykırmak, dehşetini ağlayarak dışarı vurmak istiyordu. Gırtlığında filizlenen iniltiyi hissetti ve saf umutsuzluğun boğuculuğuyla savaştı. Ragnor hâlâ onu izliyordu, aynı kötücül bakış dudaklarını çarpıtmış, aynı gözü pek, şahin bakışlar onun her hareketini yiyip bitiriyordu, öyle ki sonunda yatakta geri çekilecek bir yeri kalmamıştı. Adamın arkasındaki gölgeler bulanıklaşıyor ve onun yakışıklı, zalim yüzü bütün görüşünü kaplıyordu. Titrek şömine ışığında, uzun ince bedeni hafif tüylü gözüküyordu. Panik içinde dalgalandı ve onu öyle boğdu ki artık zar zor nefes alabiliyordu. Ragnor elini uzattı ve göğsüne koydu, bir çığlıkla Aislinn geriye kaçtı ama adam onu tuttu ve ikisi yatağın üstüne yuvarlanana dek ileri doğru bastırdı. Artık yakalanmış, onun altında mihlanmıştı. Oda gözlerinin önünde titreşirken ve adam kulağına tuhaf biçimde fısıldadı.

“Benimsin artık matmazel.” Sözleri küçük düşürücü ve belirsizdi. Yüzünü kızın ince boğazına sürttü. Tenine çarpan sıcak ve ağır nefesi, Aislinn'i kemiklerine dek dağlayacakmış gibi duruyordu. Tekrar mırıldandığında ağzı onun göğüslerini bulmuştu. “Sen benimsin. Ben senin efendinim.”

Aislinn kıpırdayamadı. Onun hükmü altındaydı ve artık bunu umursamıyordu. Adamın çıplak bedeninin ağırlığı onu yatağa daha da gömdü. Yakında sona erecekti...

Maida Őimdi sessiz ve hareketsiz duran dolaŐık bedenlere baktı. BaŐını arkaya atıp salondan gelen sevinç çıŐlıklarına taŐ çıkartacak bir kahkaha attı. Aç bir kurdun sesi geceyi parçladı ve bu iki ses birleŐti. AŐaŐıda büyük salondaki gürültücü istilacılar, bir ürperti soğuk parmaklarını kuvvetli omuzlarına dokundurunca sessizleŐtiler. Bazıları hiç böyle bir Őey duymadıklarından haç çıkardı ve bazılarıysa Wulfgar'ın gazabını dűŐünerek onun Őimdiden geldiğini dűŐündüler.